

LLIURAMENT DELS GUARDONS DE LA SETENA EDICIÓ DELS PREMIS EL CAC A L'ESCOLA

Barcelona, 7 de juny de 2010

Molt bon dia. Senyor president del Consell de l'Audiovisual de Catalunya, consellers del CAC, membres del jurat, professors, mestres, alumnes, jo portava un discurs preparat, però vista l'hora que és i havent vist el que he vist tinc ganes bàsicament de dir-vos dues coses, i dues coses que potser ara us semblarà que són relativament importants, però que en el futur segur que les recordareu algun dia.

Abans, però, crec que és obligat també fer dues coses. La primera és agrair al CAC la possibilitat de compartir aquesta estona del lliurament d'aquests setens premis d'El CAC a l'Escola, entre altres coses perquè aquets són uns guardons que neixen amb l'esperit d'inculcar entre els joves aquest esperit crític, aquesta proactivitat, i a més coneixements de l'àmbit de la cultura i sobretot del món del llenguatge audiovisual. I penso que les coses que hem vist avui aquí demostren que l'objectiu dels premis es compleix.

I la segona part d'aquesta primera part seria felicitar, evidentment, tots els projectes premiats –disset, em sembla, en total. Preneu-vos aquest guardó, aquest reconeixement, com un estímul amb vista al futur, amb vista a la feina que encara heu de fer. És molt important premiar i reconèixer la feina que s'ha fet fins ara. A més, els projectes, tots, són interessants. Hi ha coses originals, divertides; hi ha coses molt profundes, serioses; hi ha rigor, i això és del que es tracta. Però això només és un punt de partida. No és pas un punt d'arribada, sobretot per a vosaltres, que tot just comenceu. Per tant, felicitats a tots els premiats, a totes les escoles, a tots els mestres i a tots els alumnes que han estat protagonistes.

I les dues coses que us volia dir. La primera. Aquesta, si m'ho permeteu, va adreçada més aviat als professors. O sigui, els alumnes escolteu, també, perquè també va per a vosaltres, però sobretot per als professors. Vivim uns moments en el nostre país que no són senzills. Són complicats. De fet, al nostre país i a molts països. Però la societat aquesta que acabem tot just de començar el segle XXI, només fa deu anys, és una societat que, encara que ens sembli el contrari, és més difícil del que podíem haver imaginat.

És una societat més diversa, és una societat que ens dóna noves oportunitats, és una societat que ens posa les coses més difícils, molt més difícils, i és una societat que possiblement és millor que cap de les que hem viscut, però encara no hi hem arribat, encara no l'hem construït.

Doncs bé, per arribar a aquesta societat que hem de construir entre totes i tots el paper de l'educació és indispensable. Sempre ha estat indispensable, el paper de l'educació, en qualsevol societat. Però ara més que mai –ara més que mai. I a Catalunya moltes vegades no som conscients que tenim un autèntic tresor en l'educació. Tenim un tresor en els projectes pedagògics que hi ha arreu del país; tenim un tresor en els mestres, els professors, les professores, que permeten que aquest sigui un país de convivència i de cohesió, que aquest sigui un país que s'espavila i que hi hagi alumnes capaços de fer projectes com els que heu fet vosaltres.

I, de veritat, no ho dic per quedar bé, no ho dic per 'fer la pilota'. No és això. És perquè m'ho crec des del fons del cor. Aquest és un país que pot millorar, aquest és un país que pot emergir, aquest és un país que pot ser excel·lent en el conjunt d'Europa. I si ho és serà, entre altres coses, gràcies a l'educació i gràcies sobretot als qui sou els autèntics i veritables protagonistes de l'educació. En primera instància, els professors i els mestres.

I la segona cosa que us volia dir. Aquesta sí que va adreçada als més joves. Alguns avui us heu estalviat les matemàtiques, però encara us queden uns quants dies de classe. D'altres ja heu acabat, em fa l'efecte, no? Els més grans han acabat, i als més petits encara els queden uns quants dies. Sigui com sigui, la reflexió va adreçada a tots vosaltres. Quan els qui tenim ja una miqueta més anys – el president del CAC, l'Esteve, el Ramon, jo mateix, els vostres professors– havíem de fer alguns dels treballs que vosaltres heu fet, ens passàvem moltes hores en una biblioteca buscant llibres, remenant llibres, buscant informació. I, a més, a l'hora de buscar informació no hi havia cap llibre que l'agaféssim i ja hi era tot, allà. No, s'havia de fer una cerca bastant complicada, i ens hi podíem passar moltes hores, a la biblioteca, o en un espai similar. Vosaltres, per sort, teniu molta més informació de la que mai ningú no ha tingut. Vosaltres, ara, el que nosaltres havíem de fer durant hores i hores de recerca, ho podeu trobar en un tres i no res, en el temps d'engegar l'ordinador, en el temps de connectar-se. En el temps de posar el concepte i fer un clic, la informació que teniu no us l'acabareu.

Això vol dir que el món ha canviat molt. Però no vol dir que ho tindreu més fàcil –no vol dir que ho tindreu més fàcil. Vol dir que vosaltres, que viviu, que sereu, la generació de la informació, l'heu de saber gestionar. I per saber-la gestionar caldrà que feu unes quantes coses.

Per exemple, aprendre idiomes. “Què ens diu, ara, aquest senyor?” Doncs sí. Aquest senyor us diu que és molt important que aprengueu idiomes. Segur que els qui han estat al Marroc això ho valoren. Doncs és molt important que aprengueu idiomes, i quants més millor. Perquè el que potser per a nosaltres era important, per vosaltres ja és molt important, i per tant sabreu moltes més coses si sabeu idiomes.

Per exemple, és molt important que a l'hora de gestionar la informació que tingueu ho sapigueu fer. No tot s'hi val, no tot és creïble, no tot el que està penjat és bo per definició. Al contrari. Per tant, saber seleccionar –i aquí sí que necessitareu ajuda dels vostres mestres, dels vostres pares– el que és bo, el que ens convé, el que ens interessa, el que és veritat, el que està bé, també és molt important que ho sapigueu fer.

I tercer. Mai –mai– no oblideu els formats tradicionals. Un ordinador és molt important, moltíssim. Però, per exemple –i va per als qui han fet ràdio com a exemple de treball premiat, que n'hi ha un parell de molt interessants–, la ràdio continua tenint molta vigència. Es pot fer per internet, però la ràdio no es fa amb l'ordinador; es fa a partir de les experiències personals del que viviu, del que sentiu i del que podeu explicar.

Per exemple, els llibres. Avui podem trobar moltes coses a la xarxa, però tocar un llibre, llegir un llibre, és absolutament fonamental. Els llibres d'avui, com els de sempre, us permetran viatjar a qualsevol lloc que desitgeu. Per tant, llegiu, i llegiu molt.

Aquests són petits consells. No tenen cap més pretensió, però són importants per al vostre futur. Amb aquests treballs que heu fet heu començat un camí, un camí que no deixa de ser interessant per a tots plegats, un camí que us porta a fer coses diferents, un camí que a més us permet explicar què sabeu fer, explicar què heu après. Doncs bé, tot això encara ho podreu fer millor si teniu en compte aquests petits consells i d'altres que us donaran les vostres famílies i les vostres escoles.

En tot cas, moltes gràcies per haver participat; moltes gràcies per haver intentat ser atrevits; moltes gràcies per haver intentat aportar coses que, evidentment, us ajudaran a vosaltres, però també a la col·lectivitat.

Ernest Benach i Pascual
President

I amb això ja acabo. Repeteixo l'agraïment al Consell de l'Audiovisual de Catalunya per aquests premis, i als mestres i els professors per la feina que fan. I, sobretot, us recordo a tots plegats el que us deia abans: inventem un país, i aquest país s'ha d'inventar dia a dia, amb petites coses, amb projectes personals i amb projectes col·lectius. Us convido a continuar inventant-lo i a fer-lo el millor possible.

Moltes gràcies.